

Sunlicht

Van egy reklámklipp, amely már hetek óta foglalkoztat.

A fényűzően berendezett konyhában áll a csúnyácska, harmincas lány és a már elvirágzott, de még jókarban levő szépasszony édesanyja. Az anya szörnyülködik, hogy a lánya hogy bír ennyi edényt elmosogatni. Talán egy nagy vendégség szünetében szöktek ki a konyhába; tegyük fel, az évek óta özvegy vagy elvált anya elhozta bemutatni új barátját, egy ezüstös bajszú, sportos öregurat. Az egyedül élő lány, persze, mint mindig, most is kitett magáért... S így válaszol az anya szörnyülködésére: – Van egy barátom, aki segít. – Mosolya hamiskás, enyhén gunyoros. Mire az anya sértődötten és féltékenyen: – Van egy barátod? És legalább jóképű? – Ugye, minden világos? Sértődött, mert nem avatták be a titokba, és féltékeny, mert mindig is az volt, – megesett, hogy a lány időnként felbukkanó, de bizonytalan udvarlót magához csábította (négy-öt évvel ezelőtt még nem is lehetett nehéz dolga); s az, hogy a barátról rögtön a jóképűség jut eszébe, szintén többértelmű. Egy: az ő csúnyácska lányának csak egy gorilla udvarolhat; kettő: valószínűleg elégedetlen koros partnerével, úgy érzi, ő még mindig szebbet-jobbat-fiatalabbat érdemelne, s hátha most itt az új lehetőség... A lány is elérti vagy megérzi, mi kavarog anyja lelkében, mert csipetnyi hatásszünetet tartva, kívágja az adut: – Nekem a SUNLICHT a barátom. – És elkezdi magyarázni a citromlét is tartalmazó mosogatószer előnyeit, olyan lelkesen, mintha valóban egy barátról – egy fekete szemű, rekedtes hangú, after-shave illatú férfiről – beszélne, aki ráadásul még házias is, utánamegy a konyhába, és a remek vacsora jutalmául kiveszi kezéből a mosogatószivacsot... Lelkesedése az anyát is magával ragadja, egy tisztán csillogó üvegtálat ő maga emel a fény felé: – Nahát, az odaégett zsírt is eltüntette...

Még felmutatják a mosogatószer dicsfényövezte flakonját, s már búcsúznunk kell a klasszikusokhoz méltó, feszültséggel teli, érlelődő és egyszerre kirobbanó konfliktust hordozó, alig egy-két perces jelenettől, amely fölött Anton Pavlovics Csehov és Ingmar Bergman, sőt, Sigmund Freud szelleme lebeg. Mindig katarzist élek át, ha látom...

Csakhogy én tovább szoktam pergetni. Az elvirágzott, de mutatós szépasszony rövidesen távozik ezüstbajszú gavallérja karján. A csúnyácska, társtalan, gyerektelen életébe rég beletörődött lány magára marad. Mint mindig, mióta elköltözött anyjától, ahol a házicseléd szerepét töltötte

(Azt hiszem, elfelejtettem közölni: EZ ITT NEM A
REKLÁM HELYE.)

(Délmagyarország, 1992. március 25.)

Baka István AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI c. kötetéből

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →